

Část I

Jiná holka je jako vítr

Pořád ještě občas mluvím s Dede. Většinou ve snech, co se mi zdají těsně před probuzením, potom když poprvé zatípnu budík a přispím si ještě deset minut, než zapípá znovu.

Dneska mi ukazovala dům, ve kterém budeme bydlet. Byl v dutém mostním pilíři uprostřed řeky a chodilo se tam seshora, poklopem z toho mostu. Pořád se šlo po točitých schodech dolů a podél schodiště byla spousta dveří do malých pokojíčků. Můj pokoj měl okno těsně nad hladinou řeky, takže jsem ho mohla otevřít a rovnou skočit do vody a plavat. Neptala jsem se, co se stane, když zaprší a hladina stoupne, bylo mi to jedno, protože v tom snu jsem byla malá.

Vždycky jsem malá, když mluvím s Dede. Nevím vlastně, jak vypadá. Je vyšší než já, to jediné vím jistě. Vnímám z ní jenom chraplavě hebký hlas a nejasnou siluetu. A vůni: voní jako muškátový oříšek. Ale ty domy a věci, které mi ukazuje, vidím mnohem jasněji než ji.

Ale pak zapípá budík znovu, já se leknu, zprudka se posadím a jako vždycky se přitom praštím do hlavy o kovový sušák s prádlem, který přečuhuje nad mou postelí, takže rázem vím, že jsem velká.

Je rok 2015, je mi třicet pět.

I když o tom i přes den občas pochybuju.

Mžourám a šourám se do kuchyně. To je zas binec. Proč nikdy večer nenajdu sílu to všechno uklidit? Ve studeném ranním světle kuchyň vypadá ještě o něco ušmudlanější. Měla bych utřít prach. Popotáhnu si dlouhý rukáv trička a přejeďu s ním aspoň obrazovku televize, s uspokojením pozoruju čistý pruh bez smítek prachu a pak otřu i ten zbytek.

Máma stojí u okna ve vytahaném svetru, který má přes pyžamo, a kouří. Dlouhé šedočerné vlasy má svázané do culíku. Ve výstřihu svetru jí čouhají klíční kosti. I takhle jí to sluší. Vypadá jako filmová hvězda obsazená do role pacientky z blázince. Dřív jí prý říkali, že vypadá jako Jacqueline Bissetová. Teď už jí neříká nikdo nic. Možná jen turisté, které vodí po Praze.

„Mami. Je sedm ráno,“ řeknu káravě, i když se nechci hned po ránu hádat.

„Vždyť to foukám ven.“

„Ale stejně se ten kouř vrací dovnitř. Je tu zima a ještě zahuleno. Můžeš kouřit ve svém pokoji.“

Máma vzdorovitě vyhodí cigaretu z okna: „Udělám čaj.“

Zapálím aspoň vonnou svíčku. Ne že by to nějak pomohlo, ale připadá mi, že plamínek svíčky dělá šedivé ráno útulnější.

Než půjdu vzbudit Dorotku, chci jí připravit oblečení, takže se vrátím k sobě do pokoje a ponořím se do obří hromady nevyžehleného prádla v koši. Snažím se najít dvě stejné ponožky... nebo aspoň přibližně stejné. Co

se nehodí, házím vedle sebe na podlahu. Pak to srovnám. Dneska večer to už fakt všechno vyžehlím. Tak, ještě tričko a kalhoty.

„Mami?“ uslyším za sebou chraplavý hlásek. Dorotka stojí ve dveřích a mračí se, jak mhouří oči, protože se před chvíličkou probudila. „Nevíš, kde mám ten pribiňáček, co jsme ho včera koupily na svačinu?“

„Je v lednici.“

„Není.“

„Tak se zatím obleč.“

„Říkala jsi, že si dneska můžu vzít to tričko s Elsou.“

„Teď nemám čas ho hledat, Dorotko, obleč se, já ti zatím nachystám snídani a svačinu.“

Koukám do ledničky. Pribiňák tam opravdu není. Konvice s čajem stojí na stole, máma zmizela.

Nakouknu do jejího pokoje: „Mami, nebrala sis z lednice pribiňáčka?“

Ticho. Máma kouká do počítače.

„Mami?“

„Zdeničko, vždyť víš, že já nic nejím.“

No jo. Máma nejí. Nesnídá s námi a nevečeří. Akorát že taky jí. Souká do sebe suché rohlíky vestoje u kuchyňské linky a ve svém pokoji chroupe jablka. To se jako jídlo nepočítá.

„Včera večer byl v ledničce a teď tam není.“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„Pribiňák. Chtěla jsem ho dát Dorotce na svačinu.“ Ukážu na prázdný kelímek na jejím prádelníku, mezi dvěma ohryzky a štosem knih.